

உ
ஸ்ரீவாணீசகாயம்.

கலைமகள்.

புதுவைக் கலைமகள் கழகத்தினின்றும் வெளிவரும்
மாதாந்தப் பத்திரிகை.

வித்தைவிரும்பு. கேள்விமுயல். வீடுபேறில்.

வெண்டாமரை ந.] 1915-ம் ஆடி மீசம்பர் மீ [இதழ் கஉ.

இலௌகிகப் பகுதி.

பலசரக்கு.

பெண்களுக்கு மஞ்சள்.

நமது நாட்டுப் பெண்கள் அடிக்கடி நீரில் நடமாடவேண்டியிருத்த
லால், அதனால் உடற்கு நேரும் குளிர்ச்சியைப் போக்கிப் போதிய
சூட்டைத் தருவது அவர்கள் அணியும் மஞ்சள். உடம்பில் உண்டாகும்
தீ நாற்றத்தை மாற்றி நறுமணம் கமழச்செய்வது மஞ்சள். முகத்திலும்
மற்ற விடங்களிலுமுள்ள பரு முதலிய மாசை யகற்றி அழகுபெறச்
செய்வது மஞ்சள். கொங்கைகள் பருத்துக் குழந்தைகட்குப் போதிய
பால் கிடைக்கச்செய்வது மஞ்சள். கலவியில் மட்டான விருப்பத்தை
விளைத்துக் கருப் பையை மாசுகற்றிக் கருத் தங்கச்செய்வது மஞ்சள்.
கருத் தங்காத பெண்களுக்கும் இரண்டொரு க்ருவயிர்ப்புக்குப் பிறகு
கருக்குழி கெட்டு மறுபடி கருத் தங்காதிருக்கும் பெண்களுக்கும் மஞ்சள்
ஒதுக்கொடுப்பதும், கருப்பாதான காலங்களில் மடியில் மஞ்சள் கட்டு
வதும் மேற்கூறியதற்கு எடுத்துக்காட்டாகும். மஞ்சளின் பயன்
வழுத்தற்கரியன். மஞ்சளின் தன்மையை யுணர்ந்தோர் இங்ஙனம்

இயம்புகின்றனர். மஞ்சளை யிகழும் தற்காலத்து மடவார் சிலர் இதனை மனத்துட் கருதுவாராக.

எறியப்படும் சோப்புத் துண்டுகள்.

இப்போது நம்மவர்களுள் பெரும்பான்மையோர் உடம்பு குளிக் கும்போது சோப்புக் கட்டிகளை உபயோகப்படுத்துகின்றனர். ஒரு சோப்புக்கட்டி வாங்கிச் சிலநாள் உபயோகித்துவர, அது தேய்ந்து கடைசியாகக் கைக்கு அகப்படாத சிறு துண்டாய்விடுகின்றது. அதை வீணாக எறிந்துவிடுகின்றார்களன்றோ? அவ்விதத் துண்டுகளை யெறியாமல் சேர்த்துவைத்து ஒரு பாண்டத்திற் போட்டுக் கொதிக்கின்ற வெந்நீரை ஊற்றிவைக்க, சோப்புத் துண்டுகள் குழம்பாகக் கரைந்துவிடும். பின் னர்ச் சிறு கிண்ணங்களில் ஊற்றிச் சிலநாள் வைத்திருக்க, அவை இறுகிப் பெரிய கட்டிகளாய்விடும். அவற்றை முன்போல் உபயோகிக்கலாம்.

சாதி வேற்றுமை.

சிந்துதேசத்திற்குச் சென்றிருந்த தூர்பங்கா மகாராஜா, அத் தேசத்தார் அவருக்கு ஓர் நல்வரவுப் பத்திரம் வாசித்துக் கொடுத்தபோது, இந்து சமூகத்திலிருக்கும் சாதிபேதத்தை யொழித்தல் வேண்டுமென் றும், சென்னையில் கூடும் இந்து மதாபிவிருத்திக் கூட்டத்தில் இந்துக்க ளது சாதி பேதத்தை யொழிப்பதுபற்றி முக்கியமாகக் கவனிக்கப்படு மென்றும் கூறினாராம். சிலர் சாதிபேதத்தை விடக்கூடாதென்கின் றனர். எவர் எப்படியாயினும் இயம்புக. இப்போது சிலவிடங்களில் ஐரோப்பியருக்கும் இந்தியருக்கும் விவாக சம்பந்தம் நடப்பதைப் பார் கும்போது, சாதிபேதம், பாலியலீவாகம் முதலிய பழைய கொள்கை களைப் பற்றிநிற்கும் பெரியோர்களையெல்லாம், நாளாக நாளாக, இனி வரும் புதியகாலம் விழுங்கி யேப்பமிடும் என்பது நிச்சயம்.

ஸ்ரீ பாலகங்காதா தீலகர்.

புனவில், கணபதி திருவிழாக் கொண்டாட்டத்தின்போது கூடின ஓர் கூட்டத்தில், தீலகர் பேசியதின் சுருக்கம்:— நாம் கடவுள் ஒருவர் உண்டு என்பதை ஒப்புக்கொண்ட பிறகு மதசம்பந்தமான அற்ப விடயங்களில் மாறுதல் ஏற்படுவதனால் யாதொரு பாதகமுமில்லை. பூர்வ காலத்து மதக் கட்டுப்பாடு இக்காலத்திற்கு ஒத்துவருகிறதில்லை. இப்

போதைய மதக் கட்டுப்பாடு இன்னும் 50 வருஷம் கழிந்த பிறகு சனங்கட்கு ஒத்துவராது. கால தேச வர்த்தமானத்தை யனுசரித்து மதக் கொள்கைகளில் ஏற்பட்டிருக்கும் நம்பிக்கை மாறுதல் அடையவேண்டியது விரும்பத்தக்கதேயாகும். எல்லாப் பொருட்களிலும் கடவுள் இருக்கிறார். அவர் பாரபட்சமில்லாதவர். ஏழைகளென்றும் பணக்காரரென்றும் பெரியவரென்றும் சிறியவரென்றும் அவர் வேற்றுமை பாராட்டுகிறவரல்லர். அப்படியிருக்க நீங்கள் ஏன் வேற்றுமை பாராட்டவேண்டும்?

வேப்பமரம்.

பிரசித்திபெற்ற மேல்நாட்டு வைத்தியரொருவர் கூறுவதின் சுருக்கம்:— “வேம்பின்மீது வீசிவரும் காற்று உடற்கு மிகுந்த நன்மையைத் தருகின்றது. அக் காரணத்தினாலேயே இந்தியாவிலுள்ள சனங்கள் தாங்கள் குடியிருக்கும் வீடுகளினருகே இம் மரங்களைவைத்து வளர்க்கிறார்கள். வடமேற்கு மாகாணங்களிலும் அயோத்திப் பிரதேசத்திலும் வேப்பமரங்கள் மிகுதியாகவுள்ள கிராமங்களில் சூர நோயே வருவதில்லையென்றும், அவையில்லாத கிராமங்களில் சூரம் மிகுதியாகப் பரவுகிறதென்றும் அநேக ஐரோப்பியர்கள் கருதுகின்றார்கள்.”

வேம்பின் பெருமையை நம்மவர் அறிந்திலரா? அறைந்திலரா? மேல்நாட்டாரொருவர் அறிந்து சொன்னாற்றானே ஏதுவும் இப்போது நம்பப்படுகிறது!

அங்கில மொழியின் வளர்ச்சி.

1657-ம் வருஷத்தில் இங்கிலீஷ் மொழியில் இருந்த சொற்கள் 13,000. அவை 1706-ம் வருஷத்தில் 20,000 சொற்களாயின. 1800-ம் வருஷத்தில் 50,000 சொற்களாயின. 1828-ம் வருஷத்தில் 1,05,000 சொற்களாயின. 1830-ம் வருஷத்தில் 1,60,000 சொற்களாயின. கடைசியாக 1894-ம் வருஷத்தில் அச்சிடப்பட்ட இங்கிலீஷ் அகராதியில் 3,18,000 சொற்களிருக்கின்றன. நம் தென்மொழி வடமொழிச் சொற்களைக் கணக்கிட வல்லவர் உளரோ?

சாதி வேற்றுமையற்ற சமபந்தி விருந்து.

பம்பாயில் 28 - 12 - 15-ல், இந்து ஆசாரத் திருத்தக்காரர்களால் ஏற்படுத்தப்பட்ட சாதிபேதமில்லாத சமபந்தி போசன விருந்தொன்று

நடைபெற்றது. சுமார் 800 பெயர்கள் விருந்துக்கு அழைக்கப்பட்டிருந்தார்கள். சென்னை, பம்பாய், வங்காளம், ஐக்கியமாகாணம், பஞ்சாப் முதலிய இடங்களிலிருந்து பல சாதியைச் சேர்ந்தவர்களாக விருந்துக்கு வந்திருந்தவர்கள் 450 பெயர். அவர்களுள் பிராமணர் 125 பெயர். 50 பெயர் பெண்கள். கல்வியிலும் செல்வத்திலும் உயர் நிலையுற்ற பல கணவான்கள் சீமாட்டிகள் இவர்களோடு தாழ்ந்த வகுப்பாரில் 20 பெயரும் வந்திருக்க, விருந்து குறைவில்லாமல் நிறைவேறியது. விருந்து நடைபெற்றதும் இந்துக்களில் பல வகுப்பினரையும் ஒன்றுகூட்டி அவர்களுக்குள் சகோதர பாவம் பரவச் செய்யவேண்டுமென்னும் நோக்கத்துடனேயே விருந்து நடத்தப்பட்டதென்று ஸர் நாராயண சந்திரவர்க்கர் சொன்னாராம். இவ்வித ஜாதிக் கலப்பு விருந்து முன்பு சென்னையிலும் நடந்ததாகத் தெரிகிறது.

போரில் சேதம்.

இப்பொழுது நடந்துவரும் பெரும் போரிலே ஐரோப்பாவில் மட்டும் 50 லட்சம் சனங்கள் கொல்லப்பட்டுப்போனதாகவும், 70 லட்சம் சனங்கள் காயமடைந்துபோயிருப்பதாகவும் பிரான்சுப் பத்திரிகை ஒன்று சொல்லுகிறது. இப்பாழும்போர் இன்னும் எவ்வளவு பெயரை விழுங்க விருக்கிறதோ யாரறிவார்!

தருணிமணி.

4. காஷாயமணிந்த கயவன்.

காமுகர்கள் தங்கள் சுயபுத்தியை யிழந்து மிருகங்களிலும் கடையானவர்களாகி மிகவும் பரிதாபப்படத்தக்க நிலைமையை யடைகிறார்கள் என்பது லோகப் பிரசித்தம். மகா விஷ்ணுவின் அவதாரமான ஸ்ரீராமரும் கனி மரங்களையும், கானகத்திலும் விலங்கினங்களையும், கனகத்திலும் புள்ளினங்களையும் கண்டு “எம் கண்ணாட்டியை நீவிர் கண்டீரோ?” எனக் கல்லும் கரைந்துருகக் கரைந்துளார் என்று நம் கவிகோகிலமாம் வால்மீகி வகுத்த இராம காதையினின்றும் நாம் அறிகின்றோம். நாளும் தன் றொயிர்க் காதலியாம் தமயந்தி யிடத்து அம் சத்தைத் தூதாக விடுத்து “இவ்வளவிற செல்லுங்கொல்? இவ்வளவிற

காத லியம்புங்கொல்? இவ்வளவில் மீளுங்கொல்?” என் நாடோறும் சிந்தாக்கிரந்தமாய் இருந்தான் என்பதும் நாம் அறியக்கிடந்தது. காளி தாகூரது மேக தூதத்தும், தம் பிரியையினின்றும் குபேரன் சாபத்தால் பிரிக்கப்பட்ட யக்ஷனும் தன் சகிபால் அம்புதத்தினைத் தூதாக விடுத்தனன் எனச் சாற்றிப் பின்னர் வாசகர்கள் “ஜீமூதத்தை யக்ஷன் தூதாக வீடுத்தனனே! மேகம் என்பது யாது? புகை காற்று முதலியவற்றின் சேர்க்கையன்றோ மேகம் என்பது! அதற்கு ஏது தூதுசெல்லுந்திறன்?” என்று ஆசங்கிப்பார்களெனக் கண்டு “காமார்த்தாஹி ப்ரக்ருதி க்ருபண: சேதஸ சேதனேஷு.” காமுகர்கள் சேதனம் இது அசேதனம் அது என்று பகுத்தறியும் சக்தியைச் சபாவத்தே யிழந்தவர்கள் என்று சொல்லிச் சமாதானஞ் செய்துள்ளார். ஆகவே நம் சோமதத்தனும் காமவெறிகொண்டு சித்தம் கலங்கி மிகவும் பரிதாபப்படத்தக்க நிலைமையை யடைந்தான் என்று நாம் கூறின் நம் வாசகர்கள் ஆச்சரியப்படார் என்றே நாம் நம்புகின்றோம்.

சில நாட்களாகச் சோமதத்தன் மனம் விகாரமுற்றிருந்தது. அவன் பார்வையிலிருந்த கண்யம் பரிதிமுன் பளியேபோன்று மதனனது மலர்க்கணைகள்முன் புறங்காட்டி ஓடியது. மேனி விளர்த்துத் தோன்றியது. சம்பாஷணை செய்யுங்காலத்தே அவன் மனம் ஓரிடத்திம் நில்லாது ஓய்ச்சல் ஒழிவின்றித் திரியும் சுகடவண்டிக் (Jutka) குதிரை போற் றிரிய வாரம்பித்தது. சொல் வன்மையும் நாவின் நயமும் சிறிது சிறிதாகக் குறைந்துகொண்டே யிருந்தது. அறுசுவை உண்டியிலும் நாட்டங்கொண்டானில்லை. உண்குறைய வலி குறையத் தேக திடம் குறையச் சோமதத்தன் வியாதி மேலிட்டித் தன் தோழரும் தன்னை எளிதில் உணராவாறு இளைத்து, உன்மத்தன்போல் ஆயினன். இம் மாறுதலைக் கண்டு வருத்தப்படாதவர் சிலரே. சோமனின் சகோதரியாம் பத்மீனி அந்நாட்களை மிகவும் வியசனத்துடன் போக்கினள். எனினும் அவள் துயரம் மாதரியின் துயரினுங் கீழ்ப்பட்டதே!

இவ்விருவர் குணதிசயங்களையும் சற்று இங்கே விவரிப்போம்.

பத்மீனி என்பவர் சோமதத்தனின் மூத்த சகோதரி. மிகுந்த ஜாதி யபிமானமும் குலாபிமானமும் பொருந்தியவள். படைப்புக் கடவுளின் முகத்தினின்றும் உண்டானமைபற்றி மானிடர்க்குள் பிராம்மணரே சிரேஷ்டர் என்பதும், அந்தப் பிராம்மணர்க்குள் தன் குலமே சிறந்தது, தன் சகோதரனே சத்தியசந்தன் மானி என்பதும் அவள் கோட்பாடு. மேலும் பத்மீனி மிகவும் தர்மசாலி. கோபம் என்பதே

என்றும் இல்லாதவள். கற்புடைமை என்பதைச் சிறந்ததோர் அணிகலனாகக் கருதியவள். தன் கொண்கன் மாண்டதும், பெண்களுக்கு எக்காலத்தும் ஸ்வதந்தரம் கூடாதென்னும் கொள்கைபற்றித் தன் பிறந்தகந்திரும்பிச் தன் சகோதரனுக்குச் சிசுருஷை புரிந்து காலங்கழிப்பதில் பிரவீணையாயிருந்தவள்.

மாதரி என்பவள்,

கன்னிக் காவலுங் கடியிற் காவலுந்
தன்னுறு கணவன் சாவுறிற் காவலு
நிறையிற் காத்துப் பிற்பிறர்க் காணுது
கொண்டோ னல்லது தெய்வமும் பேணுப்
பெண்டிர்தங் குடியிற் பிறந்தா எல்ல
ணடவர் காண நல்லரங் கேறி
யாடலும் பாடலு மழகுங் காட்டிச்
சுருப்புநாண் கருப்புவி லருப்புக்கணை தூவச்
செருக்கய னெடுங்கட் சுருக்குவலைப் படுத்துக்
கண்டோர் நெஞ்சங் கொண்டகம் புக்குப்
பண்டேர் மொழியிற் பயன்பல வாங்கி

வண்டிற் றறக்குங் கொண்டி மகளிர் ஆம் வேசையர் குலத்துதித்தமாதா. சோமதத்தரை இளம்பருவத்தே தன் வலைகளிற் சிக்கவைத்தவள். இதற்குப் பல காரணங்கள் உண்டு. சோமதத்தனும் மாதரியும் பால்ய சிநேகிதர்கள். பால்ய சிநேகம் பருவமடையவே முதிர்ந்து காதலாக மாறியது. மேலும் சோமதத்தன் செல்வவந்தன். ஆனால் ஒரு விசேஷம். மாதரி ஏனையரைப்போலல்லாது சோமதத்தனைத் தன் மனமார நேசித்து வந்தனள். சோமதத்தனை விட்டுப் பிரியும் ஒவ்வொரு கணமும் ஒவ்வொரு யுகமேயென வேங்கிக் கழிப்பள்.

இது சமாசாரம் பத்மீனி யறியாள். அறிந்திருந்தால் ஒரு கணமேனும் அவனுடன் வசிக்கச் சம்மதித்திராள்.

ஓர் நாள் சாயந்தரம் பின்வரும் சம்பாஷணை நேர்ந்தது.

பத்மீனி சோமதத்தன் அறையுள் வந்து “சோமு! என்ன உடம்பு? எப்படி இருக்கிறது?” என்று வினவலுற்றாள்.

“என்ன உடம்பு என்று தெரியவேயில்லை அக்கா! —” என்றனன் சோமு.

“சரி! நீ எனப்பா வீண்வேலை வைத்துக்கொள்கிறாய்? பரோபகார சங்கம் இந்தச் சங்கங்களுக்கெல்லாம் அடிக்கடி அகோராத்ரமாக நீ உழைக்கிறாய்! —” எனச் சந்திர மெல்லக் கடிந்தனர் பத்மீனி. ஏதுமறியாள் பத்மீனி! காருண்ய சங்கத்திற்கே உழைத்துத் தன் சகோதரன் மெலிந்தானென்பது அவள் எண்ணம். துருணி சமாகமத்திற்காக அவன் மெய்யுருகி நின்றனென்பதை அன்னவள் அறிந்தவளல்லள்.

“போகட்டும் அக்கா! சுதுமாரர் வேண்டும் என்றால் நான் என்ன சொல்வது? — யாராவது என்னை விசாரித்தார்களா? ஏதாவது கடிதம் வந்ததா? —”

“ஒருவருமில்லை. நேற்று உன் சிநேகிதி மாதரிதான் விசாரித்தாள். —”

“அப்புறம் —?”

“நீ வீட்டில் இல்லை என்று தெரிவித்தேன். சாயந்தரம் மறுபடியும் விசாரித்தாள். முன்போலவே இல்லையென்று சொல்லி யனுப்பினேன். நேற்றிரவு அவள் வீட்டு வேலைக்காரி இங்கு வந்து மாதரி வியாதியாயிருப்பதாகவும் உன்னைப் பார்க்கவேண்டும் என்பதாகவும் தெரிவித்தாள். தூங்கிக்கொண்டிருந்த உன்னைப் பார்த்துக் கண்ணீர் சொரிந்து மிகவும் துக்கப்பட்டாள். —”

“அப்புறம் —”

“இன்று காலை மாதரி மறுபடியும் தன் தாதியை யனுப்பினாள் — மாதரிக்கு உடம்பு அசௌக்கியமாம் —”

“ஐயோ! பாவம்! கஷ்டப்படுவளே!” என்று கதறலுற்றான் சோமதத்தன்.

திடீரென்று பத்மீனியின் முகம் மாறுதலடைந்தது. “என் இவ்வளவுதூரம் மாதரியைப்பற்றிச் சோமன் கவலைப்படவேண்டும்? என் மாதரி இவன்மீது இவ்வளவு அன்புடனிருக்கவேண்டும்? சிநேகத்தைத் தவிர்த்து வேறொரு பந்தனம் பரஸ்பரம் இருக்கவேண்டும்” என்று தனக்குள் யோசிக்கலானாள். தன் சகோதரன் வயது வந்தும் மணவீனை புரியாதிருப்பதற்கு இதுவும் ஒரு காரணமே என அனுமானிக்கலானாள். திடீரெனத் தோன்றிய இவ்வெண்ணத்தால் பேசுவதற்கு நாவெழவில்லை. சிறிதுநேரம் நிச்சப்தம் நிகழ்ந்தது.

சிறிதுநேரம் சென்றதும் பத்மீனி “துருணி கீழே வந்திருக்கிறாள். மேலே யனுப்புகிறேன்” எனச் சொல்லி மெளனங் கலைத்தனள்.

“சரி, மேல் வாச்சொல் — ஆனால் ஒரு சமாசாரம். தநுணிமணியைப்பற்றி என்ன நினைக்கிறாய் —?”

“நினைப்பதென்ன? — தநுணி மிகவும் நல்லவளே. அழகிற் கேற்ற குணம் படைத்தவள். பிராம்மணரைவிட அவள் முகத்தில் தேஜஸ் ஜொலிக்கிறது. ஆனால் அவள் குணம் மாதிரி எல்லாவற்றையும் பார்த்தால் ஒரு பெரிய மனுஷ்யர் வீட்டுப் பெண்போல இருக்கிறது—” என்றனள் பத்மீனி.

“அக்கா! ஒரு ரகச்யம். தநுணிமணியைச் சர்வ ஜாக்கிரதையுடன் காப்பாற்று. நீ சொல்லியதுபோல அவள் உயர்குடியிற் பிறந்தவள் என்றே எனக்கும் தோற்றுகின்றது. வேலைக்காரிகளை வேலையிடுவதுபோல் அவளையும் நடத்தாதே! சுதமார ப்ராபுஷ்கும் தநுணிக் கும் ஏதாவது சம்பந்தம் இருக்கும் எனத் தோன்றுகின்றது. தோட்டத்துப் பக்கம் மண்டபத்திற்கு அருகிலுள்ள சிறு விடுதியை அவளுக்குச் சித்தம் செய்துவை —” என்றனள் சோமதந்தள்.

பத்மீனி விடைபெற்றுக் கீழே சென்றனள். சில நிமிஷங்களில் தநுணிமணியும் சோமதந்தள் அறைக்குள் வந்து சேர்ந்தனர். வந்ததும் அந்தணனைக் கண்டு வந்தித்து நின்றனர்.

சோமனும் பரிவுடன் “என்ன சமாசாரம்?” என்றுசாவினள்.

தநுணிமணி தழுதழுத்த குரலுடன் தன் சரித்திரினைக் கூறலானாள். தன் மாமன் தன்னை யடித்துத் துரத்திவிட்டதாகக் கூறிச் சோமதந்தள் காவில் வீழ்ந்து தன்னை யாதரிக்கும்படி வேண்டினள். சோமதந்தள் தநுணிமணியை மெல்லத் தேற்றித் தன்னிடமே யிருக்கும்படியவளை வேண்டினள். பின்னர் திடீரென்று “அந்தக் கடிதம் கொண்டு வந்தாயா?” என்றான்.

“கொண்டுவந்தேன்! என் தாயாரின் சின்னம் அல்லவா அது?” என்றனள் தநுணி.

சோமன் அவளுக்கு வேண்டிய சில நன்மதிகளைப் போதித்து, தன் ஏற்பாட்டை யவளுக்குத் தெரிவித்துப் பின்னர் விடுதிக்குச் செல்லுமாறு விடுத்தனள்.

தநுணிமணி சென்றதும் கூனன் அவ்விடம் வந்து சேர்ந்தனன். “ஐயா! நான் தநுணியைப் பார்க்க அனுமதி வேண்டும்” என்று வேண்டினள். சோமதந்தளும் “தநுணிமணியின் தோழரை நான் தடுப்ப

தில்லை” யெனக் கூறிக் கூனனைப் பிரதி ஆசிவாரமும் தன் தோழியைப் பார்த்துப் போகலாமென அனுமதி யளித்தனன்.

கூனனும் வீட்டுத் தோட்டத்துப்பக்கம் திரும்பினான். அதன் மத்தியில் மல்லிகா மண்டபமொன்று குரவக (மருதோன்றி) விருகூங் களாலான வேலியுடன் அமைந்திருந்தது. அதைச்சார்ந்த ஓர் புறம் ஓர் சிறு கட்டடம், அதன் முன்புறத்தில் சம்பங்கிக் கொடிகள் படர்ந்த தோர் சிறு மண்டபம். அதில் சில பலகைகள் போடப்பட்டிருந்தன. நிற்க, மண்டபத்தின் மற்றொருபுறத்தில் ஓர் சிறு வசந்தகால விடுதி (பங்களா) மிகவும் காற்று வாட்டமாகக் கட்டப்பெற்றது. அதன் முன்புறத்தும் புட்பச் செடிகள். அதுதான் தருணீமணியின் வசதி. எங்குப் பார்த்தாலும் மல்லிகைக் காடு மலிந்து கிடந்தது. திருடன் ஒருவன் அவற்றின் மத்தியில் பதுங்கியிருப்பினும் கண்டுபிடித்தல் கஷ்ட சாத்தியமே. அவ்வளவு நெருக்கம்!

கூனன் இவற்றைக் கவனித்தான்.

“சரி! தினமும் எனக்கு வேலையில்லாதபோது இந்த மல்லிகைக் காட்டிற் பதுங்கியிருந்து தருணியைப் பார்த்து மகிழ்வேன். அவளுக்கு இது தெரியலாகாது, கோபிப்பள்” என்று தனக்குள் நினைத்துக் கொண்டு சென்றனன்.

.....

நிற்க, இதற்குள் சோமதந்தன் தன் சகி மாதரிக்கு ஓர் லிகிதம் தன் சேவகன் மூலமாய்ச் சேர்ப்பித்தான். அது பின்வருமாறு :—

“என தன்புள்ளமாது!

நம் நடத்தை என் சகோதரி பத்மீனிக் குச் சந்தேகம் உண்டு பண்ணிவிட்டது. நாம் இனி ஒரு வாரகாலம் பிரிந்து யாதொரு லிகித சம்பாஷணம்கூட வின்றி இருத்தல்வேண்டும். ஆனால் உன் உருவம் என் மனத்தைவிட்டு அகலும் என்று ஒருபோதும் எண்ணாதே.

உன் அடிமை,

சோழ.”

R. வாசுதேவ சர்மா.

ஜீவகாருண்யம்.

(வெண்டாமரை ௩, இதழ் ௧0, 214-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

மேலும், மனிதனுடைய மாமிசத்திற்கும், மிருகத்தினுடைய மாமிசத்திற்கும் எவ்விதத்தில் வத்தியாசம்? மிருகத்தைவிட மனிதன் மாமிசம் மிகவும் சுவையரினதென்றும், ஆனதாற்றான் புலி முதலிய துட்ட மிருகங்கள், மற்ற மிருகங்களைவிட மனிதனை யடித்துப் புசிக்கப் பெரிதும் விரும்புகின்றனவென்றும் சொல்லப்படுகிறது. அப்படி உருசியை யுத்தேசித்து யாராவது அதைப் புசிக்க விரும்புவார்களா? தங்கள் குழந்தை முதலியவர்களுக்கு ஏதாவது பிணி நேரிட்டால், ஆடுகளையும் கோழிகளையும் சுவாமிக்குப் பலியிடுவதாகப் பிரார்த்தனை செய்து கொள்ளுகிறார்களே, தம் குழந்தைகள் நோய்க்காகப் பிறவுயிர்களைக் கொல்வது நியாயமாகுமா?

“உங்கள் மக்களு நீங்களு நோய்கொள
எங்கள் மக்களு நாங்களு மென்செய்தோம்.
பொங்க லீட்டிப் புதுமணஞ் செய்கிறீர்
எங்கள் பாவ மிறையவர் கேட்பரே.”

என்பது கவனிக்க.

“கொல்லா விரதமொன்று கொண்டவரே நல்லோர்மற் றல்லாதார் யாரோ வறியேன் பராபரமே.” “கொல்லா விரதக் குவலயமெல்லாமோங்க வெல்லார்க்குஞ் சொல்லுவதென் னிச்சை பராபரமே.” “அறவீன யாதெனிற் கொல்லாமை கோறல் பிறவீன யெல்லாந் தரும்.” “நல்லா நெனப்படுவ தியாதெனின் யாதொன்றுங் கொல்லாமை சூழுநெறி.” “கொல்லாமை மேற்கொண் டொழுதுவான் வாழ்நாண்மேற் செல்லா துயிருண்ணுங் கூற்று.” என்ற ஆன்றோர் கூற்றுப்படி, கொல்லா விரதமே ஒருவனுக்கு மேலான தவமாகும். ஒருவனிடம் கொல்லா விரதம் ஒன் றுமட்டும் இருக்குமாயின், அவன் இம்மை மறுமைகளில் சுகத்தையே யடைவான். கொல்லாவித முடையவனிடம் எமனணுகான்.

ஆனால் புலாலுண்ணும் சிலர், “நாம் கொல்லவில்லையே, நாம் கொன்றாற்றானே நமக் கந்தப் பாவம்” என நினைக்கின்றனர். இது சிறிதும் சரியன்று. ஓர் ஊரில் ஆயிரம்பேர் புலா உண்பவர்களிருந்தால், அவர்கள்

ளுக்காக அநேக மிருகங்கள் கொல்லப்படுகின்றன. தூறுபே ரிருந்தால், பத்தி லொருபங்கு மிருகங்கள் தான் கொலைசெய்யப்படும்? புலா லுண்பவர்களே யில்லாவிட்டால் ஏன் ஒருவன் கொலைசெய்கிறான்? ஆகையால் மாமிசம் புசிப்பவர்க ளில்லையாயின் மிருகத்தைக் கொல்பவர்களும் இவர்.

“தினற்பொருட்டாற் கொல்லா துலகெனின் யாரும்
விலைப்பொருட்டா லுன்றருவா ரில்.”

(திருக்குறள்.)

புலாலை யுண்ணாமல் நீக்குபவர்களை, உலகத்திலுள்ள எல்லாப் பிராணிகளும் கைகூப்பித் தொழும். ஆனதுபற்றியே “கொல்லான் புலாலை மறுத்தானைக் கைகூப்பி, யெல்லா வுயிருந் தொழும்” என்றார் நாயனார். “கொன்றான் கொலச்சொன்னான் கூசவறுத் தானட்டான், தின்றான் விலக்கிடான் சென்றொன்று — கொன்றவனைக், குட்டவன்க ணிட் டெரிக்க வெந்துகொடு வெந்நாகிற், பட்டமுன்று வீழ்வார் பதைத்து.” என்ற பெரியோர் திருவாக்கின்படி, ஒரு பிராணியைக் கொன்றவனும், கொல்லச் சொன்னவனும், அறுத்தவனும், சமைத்தவனும், தின்றவனும், அதை விலக்காதவனும் ஆகிய இவர்கள் பெரு நாகில் மூழ்கிப் பெருந் துயருறுவரென்பது நிச்சயம்.

நம்மவர்களில் இவ் வழக்கத்தைக் கைக்கொண்டிருக்கும் சிலர், “நாம் இதுவரையும் புலால் புசித்துவந்துவிட்டோமே; இனி நீக்குவ தனால் அப்பாவம் நீங்கவாபோகின்றது, ஆதலின் இனி நீக்குவதில் பயனில்லை” என்று நினைத்துப் புலாலுண்ணலைக் கைவிடாதிருக்கின்றனர். இதுவும் பிசகு. குழந்தைப் பருவத்தில் அறியாமையினால் மலத் தைக் கையா வெடுத்தாண்டவர்கள், அறிவு வந்தபிறகு முன்னம் உண்டதுதானே யென்று மலம் புசிக்க மனம் துணிபவருமுளரோ? ஒரு காரியத்தைக் கெட்டதென்று உணர்ந்த பின்னர் அதைச் செய்யாது விடுவதே விவேகமாகும். பிசகென்று தெரிந்த பிறகும் அதைச் செய்வார்களாயின், அது பெரும் பிழையும் பாவமுமாகும் என்பதிற் சிறிதும் ஐயமில்லை. மகா ஞானியாகவிருந்த பட்டினத்தடிகளும், அவர் ஞானத்தை யடைவதற்கு முன் புலா லுண்டவரென்பதும், அவர் ஞானத்தை யடைந்த பிறகு தம்மைப் புலாலுண்ட பாபத்திலிருந்து நீக்கும் பொருட்டுச் சிவபிரானைப் பிரார்த்தித்தனரென்பதும் அடியிற்கண்ட செய்யுளால் நாம் அறிகிறோம்.

“கொன்றே னநேக முயிரையெல் லாம்பின்பு கொன்றுகொன்று
தின்றே னதன்றியுந் தீங்குசெய் தேனது தீர்க்கவென்றே
நின்றேநின் சந்நிதிக் கேயத னற்குற்ற நீபொறுப்பா
யென்றே யுணரம்பி னேனிறை வாசச்சி யேகம்பனே.”

மேலும், உயிர்களெல்லாம் சிவபெருமானுக்குத் திருமேனிக
ளெனவும், அவ் வுயிர்களுக்கு நிலைக்களமாகிய வடம்புகளெல்லாம் அச்
சிவபெருமானுக்கு ஆலயங்களெனவும், அவ் வடல்களிடத்துள்ள வுயிர்க
ளிடம் அன்பு பாராட்டுவதே சிவபெருமானிடம் பத்தி பாராட்டுவதாகும்
எனவும் வேதாகமங்கள் விளம்புகின்றன.

ஆகையால் “அருட்செல்வஞ் செல்வத்துட்செல்வம் பொருட்செல்
வம் பூரியார் கண்ணமுள.” என்றும், “நல்லாற்றாழை யருளாள் க பல்
லாற்றாற் றேரினு மஃதேதுணை.” என்றும் பெரியோர் கூறியபடி, நாம்
எல்லா உயிர்களிடத்தும் ஜீவகாருண்யமுள்ளவர்களாயிருந்து சிவபெருமா
னருளுக்குப் பாத்திராக ளாகவேண்டுமென்பது எனது வேண்டுகோள்.
கடவுள் கருணைபுரிவாராக!

V. A. R.

நமது நங்கையர்கள்.

(ஓர் புதிய கிளர்ச்சி.)

(வெண்டாமரை ந, இதழ் ௧0, 228-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

கல்வியின் இலக்கணந்தான் இவ்வாறு இருக்கிறதா! அடுத்ததாக,
சற்று நாஜுக்கான விஷயத்திற் புகுகின்றேன்.

எப்பொழுது தொடங்கியது என்று அறியவே கூடாதவாறு மிக
மிகப் பழையகாலத்திலிருந்து மானிடர்களுக்குள் மதம் மதம் என்று
வழங்கப்படுகிறதே. இவ் விஷயத்தில் நமது பெண்களுக்குள்ள அறிவை
யும் ஆர்வத்தையும் சற்று அவிழ்த்துப் பார்ப்போம்.

மாதாவின் வயிற்றிலிருந்து உதிக்கும்பொழுது முழுப் பேதமை
யோடு உதிக்கின்ற குழந்தை அழுவதற்கும் பால் பருகுவதற்கும், தாய்
முகம் பார்த்துச் சிரிப்பதற்கும், குப்புற விழுவதற்கும், ஊர்ந்த விளை
யாடுவதற்கும் உட்காருவதற்கும் நடப்பதற்கும் தானாகவே தன் சொந்த
கவனத்தையும் புத்தியையுங்கொண்டு கற்றுக்கொள்ளுகின்றது. அம்மா

திரித் தன்மையதே நமது பெண்கள் பெற்றுள்ள மதுஞானம். எழு தப்படிக்கக் கற்பிக்கப்படுவதுபோல் பிறரால் பிரத்தியேகமாக மதம் போதிக்கப்படுகின்றதா நமது பெண்களுக்கு? இல்லவேயில்லை. கிறிஸ்தவக் குடும்பங்களிலும் பாடசாலைகளிலும் அப் போதனை நிகழ்கின்ற தென்பது நிஜமே. ஆனால் அன்றோர் நமது பெரிய சமூகத்தில் சிறு பான்மையராவர். இச் சமயம் நாம் பேசுவது அவர்களைப்பற்றியல்ல. ஏனையோரையே.

வீட்டிலேனும், பாடசாலையிலேனும் எங்கேனும் பிரத்தியேகமான மதபோதனையின்றி அநேக வருஷ காலமாக இயங்கிவந்திருக்கிறது நமது ஸ்திரீ சமூகம். ஆகையால், அதன் மத அறிவு எவ்வளவு இழிந்த நிலைமைக்கு வந்திருக்கவேண்டும்! அதன் மத ஆர்வமும் எவ்வளவு க்ஷீணித்திருக்கவேண்டும்! ஆம், அவ்வாறேதானிருக்கிறது. இருக்கிற நிலைமையை இருக்கிறவாறே வெண்மையாக எடுத்துக் காட்டுகின்றேன்.

தனியாகப் பிறரிடமிருந்து மத போதனை பெறாத நமது பெண்ணின் மத அறிவு அவள் வாசிக்கும் புத்தகங்களைப் பொறுத்ததாயிருக்கிறது. சாதாரணமாக நமது பெண்கள் வாசிக்கும் வைதிக நூல்கள் இராமாயணம், பாரதம், புராணங்கள் முதலியவைகளே. இவைகளிற்கூடப் பிரியம் மிகக் குறைந்து தற்காலம் நாவல்கள் என்ற கதைகளில் விசேஷ பிரேமை வளர்த்துவருகிறது. முற்கூறிய வைதிக நூல்களில்தான் என்ன இருக்கின்றன. அநேக அற்புதமான சரித்திரங்கள் இருக்கின்றன. இச் சரித்திரங்களில் ஈசரபத்தி அதி உருக்கமாகச் சித்திரிக்கப்பட்டிருந்த போதிலும், அவற்றில் “எத்தனையோ தேவதைகள், எத்தனையோவகை ஆசாரங்கள், எத்தனையோவகைக் கொள்கைகள் (இக் கொள்கைகளும் ஆசாரங்களும் பல சந்தர்ப்பங்களில் ஒன்றற்கொன்று முற்று முரணாக இருக்கின்றன.) கொள்ளுகொள்ளியாய் யிருக்கின்றன. இவைகளிலிருந்து ஒரு தெளிவான ஒரு திட்டமான மதத்தை, தானே ஒவ்வொரு பெண்ணும் அமைத்து அறிந்துகொள்ள இயலவே இயலாது. புராணத்தி காசங்களைத் தவிர மத அறிவிற்குக் காரணமாகிய வேறு சாதனங்கள், கோயில்கள், மதாசாரங்கள் பண்டிகைகள் முதலியவைகளாம். கோயில்களில் அநேக தேவதைகளின் விக்கிரகங்களுக்கு, உற்சவங்கள் பண்டிகைகள் முதலிய விசேஷ தினங்களில் சற்று விசேஷமாகவும் மற்றக் காலங்களில் சாதாரணமாகவும் வெறுஞ்சடங்கு சூபமாகப் பலவித ஆராதனாக்கள் நிகழ்கின்றன. இவைகளிலிருந்து ஒரு திட்டமான ஒரு தெளிவான மதத்தை ஒவ்வொரு மாதும் தானே அமைத் தறிந்துகொள்ள முடி

யுமா! இனி வீட்டில் அனுஷ்டிக்கப்படும் ஆசாரங்கள் முதலியவைக
 ளென்ன? அமாவாசை, கார்த்திகை முதலிய காலங்களில் வெறுஞ்சடங்
 காக விரதங்களை அனுஷ்டித்தல், தீபாவளி சங்கராந்தி முதலிய காலங்
 களில் வெறுஞ்சடங்குகள் புரிவதோடு வெகு சுகமாக உண்டு உடுத்தல்,
 தம்மல் சாஸ்திரம், கொட்டாவி சாஸ்திரம், சகுன சாஸ்திரம், பல்லி சாஸ்
 திரம், கன்வுசாஸ்திரம் முதலியவாறு இகலோக சுகத்திற்கு இன்றியமை
 யாததாகக் கருதப்படுகிற ஆயிரத்தெட்டுச் சாஸ்திரங்களை அனுஷ்டித்து
 இருக்கிற துன்பங்களை இரட்டிப்பாகப் பெருக்கியும் இல்லாத துன்பங்
 களை இருக்கிறதாகக் கருதியும் பெரிய அவஸ்தைப்படல், மற்றும் ஐந்து
 வயதுக் குழந்தை கலியாணம், ஆறு வயதுக் குழந்தையின் தாலியை
 அறுத்து மூலையில் வைத்தல் முதலியவைகளே நமது மதாசாரங்கள்.
 இவைகளிலிருந்து ஒரு தெளிவான ஒரு திட்டமான மதத்தை எவ்வாறு
 நமது பெண்கள் பெற முடியும்!

தனியாக மதபோதனை பெறாத தமிழ்நாட்டுப்பெண்களுக்கு, முற்
 கூறிய சாதனங்களினாலும் ஏனைய காரணங்களினாலும் ஏற்பட்டிருக்கும்
 மத அறிவுதான் என்ன? அல்லது அவர்க ளனைவரும் யாதொருவித மத
 அறிவும் ஆர்வமுமற்ற மண்டேகங்களா? அன்று அன்று. அவ்வளவு அநா
 கரிக ஸ்திதிக்கு நாம் இழிந்து விடவில்லை. நமது நங்கையர்களுக்கு ஓர்
 வகையான மத அறிவும் ஆர்வமும் இன்னும் சற்று இருக்கின்றன. இரா
 மேசரம் சென்றால் புத்திரபாக்கிய முதலிய பாக்கியங்களைப் பெறலாம்
 என்ற துணிபு, விநாயகருக்கு ஒரு அபிஷேகம் செய்வதாகப் பிரார்த்தித்
 துக்கொண்டால் கைக்கொண்ட காரியம் சித்தியாகுமென்ற நம்பிக்கை,
 விரதங்கள், சிராத்தங்கள் முதலியவைகளை அனுஷ்டிக்காவிட்டால் சந்ததி
 விர்த்தியாகாது என்ற எண்ணம், ஐயராப்பனுக்கு ஒரு பூஜை போடா
 விட்டால், மாரியம்மனுக்கு ஒரு கோழி பலியிடாவிட்டால் அந்தத் தேவ
 தைகள் நமக்கு நோய் மரணம் முதலியவைகளைக் கொடுக்கும் என்ற
 பயம் ஆகிய இவைகளில்தான் கிடக்கின்றது நமது பெண்களது சத்தான
 மத அறிவும் ஆர்வமும்.. காட்டுமுளி புல்லைப்போல் கவனிப்பாரின்றி,
 தானே அமைந்துள்ள இந்த மத அறிவும் ஆர்வமும், தமிழ்நாட்டின் சாப
 மாயேற்பட்ட சுயநலப் பிரேமைக்கு முற்று மிசைந்து எவ்வளவு தாழ்ந்த
 தன்மையை அடைந்திருக்கிறது பாருங்கள். ஆனால் இந்த மத அறிவும்
 ஆர்வமங்கூட ஸ்திரீசமூக முழுவதும் நிறைந்திருக்கிறதென்று சொல்லி
 விடக்கூடாது. சிலரிடத்து அதுவுமில்லை. “கோயிலிலென்ன இருக்
 கிறது! குளத்திலென்ன இருக்கிறது! வீணாக விரதங்களிருந்து உடம்
 பைக் கெடுத்துக்கொள்வானேன்! நடப்பது நடந்தேதீருமன்றி, பிரார்த்

தனையினாலென்ன பயன்! பூஜையினாலென்ன பயன்! சுவாமி நேரே உதித்துவந்து பேசினாரோ!” என்பதாறிய கொள்கைகளோடு தாங்கள் நாகரிகத்தில் அபிவிர்ந்தியடைந்திருப்பதாக எண்ணிக்கொண்டிருக்கிற நாஸ்திக நங்கையர்கள் நாளடைவில் பெருகிக்கொண்டே வருகிறார்கள்.

இந்த நாஸ்திக நங்கையர்களாயினுஞ்சரி, ஏனையோராயினுஞ்சரி, ஒரு விஷயத்தில் மாத்திரம் எல்லோருக்கும் நம்பிக்கையும் பயமு முண்டு. என்ன விஷயத்தில்? பெண்களுக்குப் பேய்விடிக்கிறதென்ற கொள்கையில். காட்டேரி, இசக்கி, கறுப்பன் முதலிய அசங்கியப் பெயர்களை யுடைய பிசாசுகள் ஸ்திரீகளைப் பிடித்துக்கொண்டு துன்புறுத்துகின்றன என்ற எண்ணம் நமது சமூக முழுவதும் வியாபித்திருக்கிறது. இவ்வாறு வியாபித்திருப்பதற்குக் காரணம் பேயால் பெண்கள் படும் அவஸ்தைகளைக் கண்கூடாகக் காண்பதாம். பேய்களின் பொய்மையைப்பற்றியும் அவைகளில் வீண் நம்பிக்கைவைத்து நமது ஜனங்கள் கஷ்டப்படுவதைப்பற்றியும் மற்றொருமுறை சற்று விரிவாக ஒரு தனி வியாசத்தில் வற்புறுத்துகிறேன். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் நான் சொல்லவேண்டியதை மாத்திரம் சொல்லிவிடுகிறேன். முற்கூறிய நாஸ்திக நங்கையர்களை முழு நாஸ்திகர்கள் என்றுஞ் சொல்லலாகாது. ஏனெனில் பேய்களிருப்பதாக அவர்கள் நம்புவதால். ஏன் நம்புகிறார்கள்? பேய்களின் சேஷ்டைகளைக் கண்ணாற் காண்கிறார்களாம். ஆனால் மானிடர்க்குத் தெய்வம் இதமளிப்பதை மாத்திரம் அவர்கள் கண்ணாற் காணவில்லை போலும். அவர்கள் ஸ்தூலக்கண்ணும் அறிவுக் கண்ணும் என்ன கண்ணே!

நமது பெண்களின் கொள்கைகள், ஆசாரங்கள், கல்வி, மத அறிவு, மத ஆர்வம் இவைகளின் தற்கால நிலைமையை ஒருவாறு விவரித்துக் காட்டினேன். ஒவ்வொன்றும் எவ்வளவு இழிந்ததாக எவ்வளவு பரிதபிக்கத்தக்கதாக இருக்கிறது என்று நினைத்துவிட்டால் என் நெஞ்சத்தில் என்ன ஆத்திரம் பொங்குகிறதம்மா! சமூகத்தின் கண்ணாகிய நமது தமிழ்நாட்டுப் பெண்களைத் தக்க பதவிக்கு எவ்வாறு உயர்த்துவது என்பதைப்பற்றி அடுத்த சஞ்சிகையில் கூறுகிறேன். — சங்கராந்தி சமீபித்திருக்கிறது. சகோதரி சகோதரர்கள் சகலருக்கும் எனது சங்கராந்தி வந்தனம். இச் சங்கராந்திமுதல் நமது பெண்களின் நிலைமை மிகநூரிதமாக உன்னதமடைக. கலைமகள் கட்டாட்சத்தினால் தமிழ்நாடு முழுவதும் மங்களம் பெருக.

(இன்னும் வரும்.)

(குறிப்பு. ' இவ் வியாசத்திற் சொல்லப்பெறும் விஷயங்கள் எவர் அபிப்பிராயத்திற்கேனும் பொருந்தாதிருப்பின் அன்றோர் அவற்றை மறுத்துத் தங்கள் ஆக்ஷேப சமாதானங்களை வெளியிடொறு கோருகின் றேன்.)

மங்களம்.

தமிழின் பெருமை.

(வெண்டாமரை ந, இதழ் ௧௧, 248-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

இனி, தமிழின் பெருமையையும் அற்புதச் செயல்கள் வாய்ந்த தையும் கூறும் ஆன்றோர் சொற்றொடர்களைக் கூறி என்னுரையை முடித்துவிடுகிறேன்.

* தொண்டர் நாதனைத் தூதிடை விடுத்தது முதலை யுண்ட பாலனை யழைத்தது மெலும்புபெண் ணுருவாக் கண்ட தும்மறைக் கதவினைத் திறந்ததுங் கன்னித் தண்ட மிழ்ச்சொலோ மறுபுலச் சொற்களோ சாற்றீர்.

† அருமறையைச் சிச்சிலிபண் டருந்தத் தேடு மதுபோலன் றிதுவென்று முளதா முண்மைப் பரபதமுந் தற்பாமும் பரனை யன்றிப் பலரில்லை யென்றெழுதும் பனுவல் பாரி னெரியினிடை வேவாதாற் றெதிரே யோடு மென்புக்கு முயிர்கொடுக்கு மிகுநஞ் சாற்றுங் கரியைவளை விக்குங்கள் மிதக்கப் பண்ணுங் கராமதலை கரையிலுறக் காற்றுங் கானே.

¶ “..... — புத்தமுத வெள்ளம் படர்ந்தென்ன வேணுபுர நின்றெங்கள் உள்ளம் படர்ந்த வொருதமிழும் — பள்ளப் பரவை சமந்தமணர் பாழியிற்கல் வீழ்த்தா தரவை யடைந்த தமிழும் — உரவங்

* திருவிளையாடற் புராணம். † திருமுறை கண்ட புராணம், ¶ திருவிடைமருதா ருவா.

குரித்தவா ஞர்ந்தெருவிற் கூற்றதைத்த கஞ்சஞ்
சரித்திடச் செய்த தமிழும் — பரித்தவயிர்
தன்னடியே வேண்டத் தருபரமற் கோர்வழுதி
தன்னடி வாங்கித் தருதமிழும் — மன்னுபொது
வாடி யருளி னமர்தலங்கட் கொவ்வொன்றப்
பாடி யருளியவெண் பாத்தமிழும் — நீடியதோர்
பேயேயென் றோதப் பிறங்கிய நம்பெருமான்
றையேயென் றோதத் தருதமிழு — மாயோர்பால்
நீங்க லரிய நெடுந்தகைநீங் காதமரு
மோங்கன் மிசையே றுலாத்தமிழும் — தேங்கரும்பின்
உற்றோ தரிதா முறுசுவையோ பற்றறுப்பார்
பற்றோவென் றோதுமிசைப் பாத்தமிழு — முற்றமருள்
பூண்வொழ்த் தோதும் புராணன் விருப்புறப்பல்
லாண்வொழ்த் தோது மருந்தமிழும்”

§ பொருப்பிலே பிறந்து தென்னன் புகழிலே கிடந்து சங்கத்
திருப்பிலே யிருந்து வைகையேட்டிலே தவழ்ந்த பேதை
நெருப்பிலே நின்று கற்றோர் நினைவிலே நடந்தோ ரோன்
மருப்பிலே பயின்ற பாவை மருங்கிலே வளரு கின்றாள்.

† கண்ணு தற்பெருங் கடவுளுங் கழகமோ டமர்ந்து
பண்ணு றத்தெரிந் தாய்ந்தவிப் பசந்தமி டேழின
மண்ணி டைச்சில விலக்கண வரம்பிலா மொழிபேர்
லெண்ணி டைப்படக் கிடந்ததா வெண்ணவும் படுமோ.
ஏனையவை விரிவஞ்சி விடப்பட்டன.

இதுகாறுங் கூறியவாற்றால், தமிழ் சிவபெருமானை முதலாகிரிய
ராகவுடையதென்பதும், அதன் பொருள் இனிமையென்பதும், கடவுள்
தமிழைக் கேட்பதில் மிகுந்த அன்பு பொருந்தியவரென்பதும், திருக்
கயிலை மலையில் தமிழ் கடவுளாற் பேசப்பெற்றதென்பதும், தமது திருக்
கரத்தால் சிவபெருமான் தமிழ்ப் பாசாங்களை யெழுதினாரென்பதும்,
தமிழ்ப் பாக்களைத் தமது அவயவங்களில் மாலையாகச் சுவாமி யணிந்
துள்ளாரென்பதும், செந்தமிழ்ப் புலவர்கட்குத் தமிழ் நற்கதியளிக்க
வல்லதென்பதும், குறுமுனிக்கு இறைவர் தமிழினியல் தெரிந்தாரென்
பதும், நம் நாதர் சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்தாரென்பதும், வடமொழி
தமிழினும் உயர்ந்ததல்லவென்பதும், கடிவுளைத் துதிசெய்வான் புரு

§ வில்லிபாரதம், தற்சிறப்புப்பாயிரம். † திருவிளையாடற்புராணம்.

மிடத்து முதற் பற்றுக்கோடாயிருப்பது தமிழென்பதும், தமிழ் என்றும் கைலைநாதர்க்குக் கோபத்தை மூட்டாதென்பதும் பிறவும் பெறப்பட்ட விடயங்களாம்.

ஆகையால், அமிழ்தினு மினிய தமிழ் மொழியை அனைவரும் நன்கு கற்று, தங்கள் பின் றேன்றல்கட்கும், கற்பித்து, இம்பர்வாழ்வையு மும்பர்வாழ்வையு மடைந்து பேரின்பத்தை யடையுமாறு எல்லாம் வல்ல இறைவனாகும் நம் சிற்றம்பலத்தான் திருவடியை வணங்குகின்றேன்.

ப. தி. சோ. குமாரசாமி;

கும்பகோணம்.

இலக்கியப் பகுதி.

சீவக சிந்தாமணி.

ச. துணமாலையா ரீலம்பகம்.

(வெண்டாமரை நட, இதழ் ௧௧, 251-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

61. பண்ணடி வீழந் தீஞ்சொற் பாவையின் வணப்பிற் கெல்லாங்கண்ணடி கருங்க ணென்னு மம்பராத் தூணி தன்னாற் புண்ணுடை மார்பத் தோவா தெய்தியா லெங்குப் பெற்றாய் பெண்ணுடைப் பேதை யென்றோர் நாண்முற்றும் பிதற்றி னுனே.

இங்ஙனம் துணமாலையோடு சீவகன் இன்புற்றிருக்க, நீர்விளையாட்டினன்று துணமலை காரணமாக அவனால் தூர்த்தப்பட்டுத் தோல்வியுற்ற அசனிவேகம் என்னும் பட்டத்து யானை நாணுற்று அன்று முதல்

61. இசைப்பாட்டு அடியில் வீழ்ந்து வணங்கும் இனிய சொற்களையுடைய அழகிற்கெல்லாம் கண்ணடியாகிய பாவாய்! நின் கரிய கண்ணென்னும் அம்பராத் தூணியில் நோக்கங்களாகிய அம்பினாலே பழைய புண்ணையுடைய நெஞ்சிடத்தே மாறாம லெய்யா நின்றாய், பேதாய்! இங்ஙனம் அம்பு மாறாததோர் தூணியை எவ்விடத்தே பெற்றாய் என்று ஒரு நாள் முழுதும் பிதற்றினுனென்க.

கண்ணடி - கண்ணாடி யென்பதன் விகாரம். எல்லார்க்கும் அழகு இத்தன்மைத்தென்றுணர்த்துதலின் கண்ணாடி யுவமையாயிற்று. பிதற்றினுனென்றது அவசத்தால்.

கருப்பங் கடிக்கையும் கவளமும் கொள்ளாது சினமுற்று நின்றலைக் கூட்டி யங்காரர் அறிந்து, “இதற்கு என்னுற்றது?” என்று வன்வ, யானைப் பாகன் சீவகனால் நிகழ்ந்ததைச் செப்பினன். அது கேட்டு அரசன் தீத்திரள்போலச் சினந்து, “செட்டி மகனாகிய சீவகனை விரைவிற் கொணர்க” என்று தன் மைத்துனனாகிய மதனனைச் சில வீரர்களோடு அனுப்பினன்.

உடனே அவர்கள் கொன்றுயிர் சொணரவோடும் தென்றிசைக் கிறைவன் தூதர்போற் சென்று, உருத்திரனும் உமையும்போன்று சீவக னும் குணமாலையும் கூடியிருந்த காலத்தே அவர்கள் மனையை, சிங்கவே றெள்ளிச் சூழ்ந்த சிறுநரிக் குழாத்தீர் சூழ்ந்தார். அதனை யறிந்த சீவகன் போர்க்கோலங்கொண்டு புறப்பட்டும், இன்னும் ஓராண்டளவும் கட்டியங்காரனிடத்துச் செற்றங் கொள்ளலாகாது என்ற ஆசிரியர் கட்டளையை நினைந்து, தாய் தந்தையர்களாகிய சுநந்தையும் கந்தூக் கடனும் வந்து “அரசனுக்கு அடங்கி யொழுதல் ஆண்மை” என்று கூறச் சினந்தணிந்து, தன் வீரத்தை வெளிப்படுத்தானாய் மதனன் முதலி யோர் தன்னைச் சூழ்ந்துவரச் சென்றனன். இக் கொடுமையைக் கண்டு ஊரவர் யாவரும் ஒவென் றலறினர்.

62. பாலா ராவிப் பைந்துகி லேந்திப் படநாகம்
போலா மல்குற் பொற்றொடி பூங்கட் குணமாலே
யேலா தேலா தெம்பெரு மானுக் கில்தென்னு
தூலார் கோதை துங்கெரி வாய்ப்பட்ட துவொத்தாள்

தாயாகிய சுநந்தை, காரியத்தின்மேற் சென்ற கருத்து மீண்டு அன்பு தோற்றுதலினாலே, காளாய்! நம்பி! சீவகசாமி! எனக் கதறி, தானணிந்துள்ள பழைய முத்துக்களும், கண்ணாகிய கடலிற் படுகிற புதிய முத்துக்களும் சிந்த, துன்பக் கடலில் மின்போல் வீழ்ந்தனர்.

சுநந்தை முதலிய சுற்றத்தார்க்குற்ற துயரத்தைக் கண்டு, தன் றிரண்டிருந்த போலுங் குங்குமக் துவவுத் தோளான ஆகிய சீவகன் செப்புகின்றான் :

62. பாலாவிபோன்ற பசிய துகிலே யேந்தி நாகத்தினது படம் போலே வளரும் அல்குலையும் குவளை மலர்போன்ற கண்களையுமுடைய பொற்றொடியாகிய குணமாலே, என்னுயிரைத் தந்ததாமக்கு அசனல் இத் தீங்கு வருதல் பொருந்தாது பொருந்தாதென்று புகன்று, மாலே யானது விழுங்குகின்ற தீயினிடத்தே வீழ்ந்ததனை யொத்தாளென்க.

துங்குதல் - விழுங்குதல்.

63. கட்டுயி லன்ந்தர் போலக் கதிகளுட் டோன்று மாறும்
வீட்டுயிர் போகு மாறும் வீடுபெற் றுயரு மாறு
முட்பட வுணர்ந்த யானே யுள்குழைந் துருகல் செல்லே.
னெட்பக வனைத்து மார்வ மேதமே யிரங்கல் வேண்டா.

என்று கூறி, விசும்பிடையில் கோள்களிடத்தே யுறையும் மதியம்
அதனைக் கைவிட்டு நிலத்தே நடப்பதுபோல, கள்மணி யுமிழும் பூணூள்
கடைபல நடந்து சென்றுள்.

64. நோற்றிலர் மகளி ரென்பார் நோங்கண்டிர் தோள்க ளென்பார்
கூற்றத்தைக் கொம்மை கொட்டிக் குலத்தோடு முடியு மென்பா
ரேற்றதொன் றன்று தந்தை செய்தவிக் கொடுமை யென்பா
ராற்றலள் சுநந்தை யென்பா ராதகா தறனே யென்பார்.

இங்ஙனம் கண்ட மகளிரெல்லாம் கலங்கிப் புலம்புமாறு செல்ப
வன் சீருறு சீலம்பி நூலாற் சிமிழ்புண்ட சிங்கமொத்தான்.

பின்னர் க் கீந்துக்கடன், ஏற்கனவே சீவகனது எதிர்கால நிகழ்ச்
சியை ஓர் கடவுளால் உணர்ந்திருந்தானாதலின், சுநந்தையையும் குண
மாலைமையும் தேற்ற, அவர்கள் காலத்தை யெதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்
தார்கள். நிற்க,

பொற்றிடத் துள்றம் போலப் பொலிவுகோண் டிருந்த
தோளான் ஆகிய பதுமுகன் முதலிய சீவகனது தோழர்கள், இச்
செய்தியைக் கேட்டுச் சினங்கொண்டு, சிறைப்புறங் காத்துச் செல்லும்
மதனன் முதலியோரை வெல்லுதற்குரிய சூழ்ச்சியை நாடி நின்றனர்.

63. கண்ணுறக்கமும் உணர்ச்சியும்போலே உயிர் போம்படியும்
பிறக்கும்படியும் வீடு பெறும்படியும் நெஞ்சிலே யுறும்படி உணர்ந்த யான்
உருகுதலிற் செல்லேன்; எள்ளில் ஓர் பாதியளவும் பொருள்கள்மேலே
வேட்கை நிகழ்தல் ஒருவர்க்குக் குற்றமே செய்யுமாதலின், அவ்வார்வத்
தால் இரங்கல் வேண்டா வென்று கூறினானென்க.

64. இவனைப் பெற்று வைத்தும் நெடுங்காலம் நுகர்தற்கு மனை
விய ரிருவரும் நோற்றிலர் என்பார்; யாம் உளேமாகவும் எம்மாலுள்ள
பயன் கொள்ளாது இவன் இங்ஙனம் சிறையாய்ப் போவதோ செய
லென்று தோள்களும் தம்மிலே நோகும் என்பார்; கூற்றத்தைத் தட்டி
யழைத்துத் தன் குலத்தோடுங் கெடுமென்பார்; தந்தை காட்டிக்கொடுத்
தது ஏற்றதொன்றன்றென்பார்; சுநந்தை ஆற்றுகளென்பார்; அறக்
கடவுளே! ஆ! இது தகாதென்பாரென்க.

இஃதிங்நவமாக, காந்த்ருவதத்தை இதைக் கேட்டுத் திடுக்கிட்டு, தன் கணவனைச் சிறை மீட்கக் கருதித் தன் தெய்வங்களை நினைக்க, உடனே அத் தெய்வங்கள் வாள், வேல் முதலியவற்றை யேந்தி வந்து அவனைச் சூழ்ந்துகொண்டன.

இவற்றைத் தெரிந்த சீவகன், தன் மனைவி தன் சிறை மீட்க முயல்வதற்கு நாணி,

65. மின்னிலங் கெயிற்று வேழம் வேழத்தைப் புடைத்துத் திண்டேர்
பொன்னிலங் கிவுளித் தேராற் புடைத்துவெங் குருதி பொங்க
வின்னுயி ரவனை யுண்ணு மெல்லநாள் வந்த தில்லை

யென்னையிக் கிருமி கொன்றென் றேழனை நினைப்ப லென்றான்.

அங்நவனம் நினைத்தலும், சுதந்திரானுகூறு இடக்கண் ஆடிற்று. அவன் சீவகனுக்குற்ற துன்பத்தை ஓசியாலறிந்து விரைந்து வந்து யுக முடிவு வந்ததுபோலத் தோற்றும்படி அவ்விடத்தே காற்றும் மழையும் மிக்கு வரச்செய்து ஒருவருக்குத் தோற்றாமல் சீவகனை யெடுத்து மார்பி லணைத்துக்கொண்டு சென்று தன்னகர மடைந்தனன். காந்த்ருவ தத்தை தான் வழிபட்ட தெய்வங்கள் செய்து முடிக்கின்ற காரியம் பிற ரால் முடிந்தமை தெரிந்து அத் தெய்வங்களைப் போற்றி யனுப்பிவிட் டனள்.

இங்கே மன்னன் மைத்துனனாகிய மதனன், சீவகனைக் காணுது தியங்கி, இனி மன்னனுக்கென்ன வழத்துவோமென் றஞ்சி, தாம் உயிர் வாழ்வதோ ருபாயத்தை நாடி, அவ்விடத்தே ஒருவனை வாளாற் பிளந்து உருத் தெரியாமற் புரட்டிவிட்டு, கட்டியங்காராடீடம் சென்று, “வேந்தே! நின் கட்டளைப்படி சீவகனைக் கொண்டுவருகையில், அவனது சுற்றம் பெரிதும் மொய்த்த வளவிலே பெரு மழையோடு இருளும் காற் றும் மிகத் தோன்றுதலாலே எங்களைத் தப்பி அவன் பிழைத்துப்போதற் கஞ்சி, நீ யானைக் கிடும்படி இங்குக் கொணராது அவன் மார்பைப் பிளந்து அங்கேயே உருட்டிவிட்டோம்” என்றனர். அது கேட்ட

65. உதிரம் பொங்கும்படி மின்போல் விளங்கும் பல்லயுடைய
யானையை யானையாலே புடைத்து, வலிய தேரைப் பொன்னாற் செய்யப்
பட்டு ஒளிக்கின்ற குதிரைகள் பூட்டிய தேரினாலே புடைத்து, நம்பகைவ
னுயிரை யுண்ணு நாளின் எல்லே இன்னும் வந்திலது; இக் கிருமிகளைக்
கொன்று பெறும் பயன் யாது? என் தோழனை நினைப்பெனென்று
நினைத்தானென்க.

மக்களாகிய கருத்தின்மையிற் கிருமி யென்றான்.

கட்டியங்காரன் பெரு வியப்புற்று, “இவ்வுலகத்தில் சீவனைக் கொல்லுதல் மிக வரிது, அவனைக் கொன்ற நீ இவற்றைப் பெறுவாயாக” என்று மதனனுக்குப் பல சிறப்புச் செய்து மகிழ்வித்தான்.

துணமாலையா ரீலம்பகம் முற்றிற்று.

பத்திராதிபர்.

சாத்திரப் பகுதி.

முத்திகோபநிஷத்.

(வெண்டாமரை ந, இதழ் ச, 91-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

28-வது மந்திரத்தால் ஈசாவாஸ்ய முதலிய 108 உபநிஷத்துக்களின் பெயர்களைச் சொல்லி அவற்றின் பயனைக் கூறுகின்றார்.

29. மூன்று பாவனைகளையும் மூன்று வாசனைகளையும் நசிக்கச் செய்வதும், புருஷர்களுக்கு ஞான வைராக்கியங்களைக் கொடுக்கக் கூடியதும் ஆகிய 108 உபநிஷத்துக்களை முதலிலும் கடையிலும் சொல்லப்பட்ட அவ்வச் சாந்திகள் முதலில் உளவாக, வேத விரதங்களிலும் வ்யா விரதங்களிலும் நிஷ்டையுள்ள குருவினுடைய உபதேசத்தினால் தாங்கள் சிரகித்து எந்தப் பிராமண சிரேஷ்டர்கள் அந் நூற்றெட்டுப் பநிஷத்துக்களையும் படிப்பார்களோ அவர்கள், பிரார்த்தகர்மம் நாசமாகும் வரையில் ஜீவன் முக்தர்களாகின்றார்கள்.

பாவனாத்தரயம்—1. அவஸ்துவில் வஸ்து பாவனை, 2. அநாத்மாவில் ஆத்ம பாவனை, 3. அசத்தியத்தில் சத்திய பாவனை. வாசனாத்தரயம் — 1. லோக வாசனை, 2. தேக வாசனை, 3. சாஸ்திர வாசனை. வேதவிரதங்கள் — செளமிய பிர்ஜாபத்யங்கள். வ்யாவிரதம் — சிக்ஷாதிகள்.

எந்த முமுகூக்கள் இந்த 108 உபநிஷத்துக்களையும் பலத்தோடு கூடின அர்த்தானுபவ பரியந்தம் சாம்பிரதாய சித்தமாகப் படிப்பார்களோ அவர்கள் நிரந்தர படன சம்ஸ்காரத்தினால் கிரமமான சிரவணதிகள் ஏற்பட்டுப் பூரண ஞானிகளாய், போகானுபவங்களால் பிரார்த்தத்தைக் க்ஷணிக்கச் செய்துகொண்டு அதுவரையில் ஜீவன் முக்தர்களென விவகரிக்கப்படுவார்கள். ஜீவன்முக்த விதேகமுக்த லக்ஷணங்கள் மேலே விவரிக்கப்படும்.

30. அதன் பிறகு கால பரிபாக வசத்தினாலேயே பிராரப்த கர்மமும் நசியா நிற்க, அப் பிரம ஞானிகள் எனது சம்பந்தமான விதேக முத்தியை யடைகின்றார்கள். இதில் சந்தேகமில்லை.

சஞ்சித கர்மங்கள், பிரம்ம சாக்ஷாத்காரமாகவே, நெருப்பினாலே பஞ்சுப் பொதி எரிக்கப்படுவதுபோல நசிக்கும்; ஆகாமி கர்மம், கர்த்தா பிரம்மஸ்வரூபமாவதினாலே அவனைப் பற்றாமட்டாமல் நசிக்கும்; பிராரப்த கர்மம் போகக்ஷயமாகும் வரையிலிருந்து நசிக்கும்; ஆசலின், பிராரப்த பரியந்தம் ஜீவன்முத்தையிருந்து பிறகு ஜீவன் முத்தாவஸ்தையைத் தாண்டி நிருபாதிசு பிரம்ம ஸ்வரூபனாவன். இதுவே விதேக முத்தி.

31. எல்லா உபநிஷத்துக்களிலும் சாரமாயிருப்பது நூற்றெட்டு. ஒரு தரம் கேட்பதுமாத்திரத்தினாலேயே சமஸ்த பாப ராசிகளையும் நசிக்கச் செய்வதாகின்றது.

உபநிஷத்துக்களெல்லாவற்றுள்ளும் 108, மோக்ஷ சாதனங்களாதலினாலே மிக்க சிரேஷ்டமானவை. ஆதலின், ஒரு முறை இவற்றைச் சாங்கமாக அர்த்தத்தோடு கேட்பதினாலேயே நானாவித பாபாசிகள் நசிக்கும்.

32. ஓ வாயு குமாரா! சிஷ்யனாகிய உன்பொருட்டு என்னை உபதேசிக்கப்பட்டதும் நன்றாகக் கொடுக்கப்பட்டதும் அதி ரகசியமானதும் நூற்றெட்டே ஸ்வரூபமானதுமாயுள்ள இந்த ஞான சாஸ்திரம், ஞானத்தினாலாவது ஞானமில்லாமலாவது படிப்பவர்கட்கு, சம்சார பந்தத்தை விடுவிக்கக்கூடியது.

ஓ ஆஞ்சனேயா! மோக்ஷ சாதனங்களென்று சிஷ்யனாகிய உனக்கு என்ன உபதேசிக்கப்பட்ட இந்த 108 உபநிஷத்துக்களைத் தெரிந்தாவது தெரியாமலாவது எவர் படித்தபோதிலும் சகல சம்சார அஞ்ஞான கர்மங்கள் நசித்துப்போகும் என்றாரென்க.

33. யாசிப்பவனுக்கு எல்லாக் காமங்களையும் நிரம்பச் செய்கின்ற ராஜ்யமானாலும் கொடுக்கத்தகுந்தது; பாக்யமும் கொடுக்கத்தகுந்தது; எப்படிப்பட்டவனுக்கானாலும் இந்த 108 உபநிஷத்துக்கள் கொடுக்கத்தக்கவையல்ல.

சர்வ காமபரிபூர்ணமான ராஜ்யத்தையேனும் பாக்யத்தையேனும் கொடுக்கலாமேயன்றி இந்த 108 உபநிஷத்துக்களைக் கொடுத்தல் கூடா தென்றாரென்க.

34. பரலோகம், தெய்வம் முதலியன இல்லையென்று வாதிப்பவர்கட்கும், செய்த நன்றியை மறந்தவர்கட்கும், தீயொழுக்கங்களில் ஆசக்தியுள்ளவர்கட்கும், எனது பக்தியில் இஷ்டமில்லாதவர்கட்கும், அசுந்திரங்களில் மோகமடைகின்றவர்கட்கும், குருவினிடத்துப் பக்தியில்லாதவர்கட்கும் எப்போதும் இவ்வுபநிஷத் சாஸ்திரம் தரத்தகுந்ததல்ல.

நாஸ்திகர், நன்றிமறந்தவர், தராசாரமுடையவர், எண்ணிடத்துப் பக்தியில்லாதவர், வேதபாகியங்களான அயோக்ய சாஸ்திரங்களில் நம்பிக்கையுள்ளவர், குரு பக்தியில்லாதவர் ஆகிய இவர்கள் பாத்திரர்களல்லவாதலின், அப்படிப்பட்டவர்கட்கு எப்போதும் இச் சாஸ்திரம் உபதேசம் செய்தல் கூடாது என்றாரென்க.

35. ஓ ஆஞ்சனேயா! குருவினுடைய பரிசரியையில் ஆசக்தியுள்ள சிஷ்யன் பொருட்டும், எல்லா வகையிலும் அநுகூலனான குமாரன் பொருட்டும், நல்ல சபாவமுள்ள எனது பக்தன் பொருட்டும், பிரம்மவியா குருகுலத்தில் பிறந்தவன் பொருட்டும், நல்ல புத்திமான் பொருட்டும், நன்றாகப் பரீக்ஷித்து இந்த 108 உபநிஷத்துக்களும் கொடுக்கத் தகுந்தவை.

சேவாபரண சிஷ்யனுக்கும், நல்ல புத்திரனுக்கும், எனது பக்தனுக்கும், பிரம்ம ஞானிகள் குலத்தில் பிறந்தவனுக்கும், யோக்யனான நல்ல புத்திமானுக்கும், நன்றாக இவர்கள் யோக்யதையைப் பரீக்ஷித்து, இந்த உபநிஷத்துக்கள் நூற்றெட்டையும் கொடுத்தல் வேண்டும் என்றாரென்க:

பாத்திரமறிந்து கொடுத்தாலே பிரம்மவியா சாம்பிரதாயம் அபிவிருத்தி யடையுமென்பது தாற்பரியம்.

36. எந்த முழுக்ஷுவானவன் இச் சாஸ்திரத்தைப் படிப்பானே கேட்பானே அவன் என்னை யடைகிறான். சந்தேகமில்லை.

இதைப் படிப்பவனாகட்டும் கேட்பவனாகட்டும் அந்த முழுக்ஷுவானவன் யடைவானென்பதிற் சந்தேகமில்லை யென்றாரென்க.

(வரும்.)

ஓர் ஆரியன்.

பல கண்காக்கிகளில்

மெடல்கள்பெற்ற அபூர்வ ஞாஷதங்கள்.

பி. சுப்பராய், ஆயுர்வேத

ஓ ள ஷ த ச ா லை ,

ஸ்ரீ வெங்கடேசப்பெருமாள் கோயில் சந்நிதி, தஞ்சாவூர்.

தயவுசெய்து

இதைத் தங்கள் சினேகிதர்களுக்கு வாசிக்கக் காண்பியுங்கள்.

பி. சுப்பராயின் அபூர்வ ஆயுர்வேத ஞாஷதங்கள்.

43. நறைமயிர் கறுக்க சாயம்:—இதன் சீசாவுடன் சுற்றி வரும் டைரக்ஷனில் கண்டபடி உபயோகித்தால் நறைத்த மயிரும் செம்பட்டை மயிரும் நறைப்பதற்குமுன்னிருந்த கருப்பு நிறத்தையும் பளபளப்பையும் அடையும். இதை உபயோகித்தால் முக லட்சணமும் வசீகரமும் உண்டாவதுமன்றியும் சிழவர்களை வாலிபர்களைப்போல தோற்றச்செய்யும். விலை சீசா 1-க்கு ரூ. 1. ஒன்று முகில் ஆறு சீசாக்கள் வரையில் அனுப்ப வி. பி. செலவு அணு 5 பிரத்தியேகம்.

44. லக்ஷ்மீவிலாச தைலம்: — மிகவும் வாசனையுள்ள தைலம். தலைமயிர், கண், புருவம், மீசை, தாடி மெத்த செழிப்பாகவும், கருப்பாகவும், நெருக்கமாகவும் வளரச்செய்யும். இதன் இன்பமான சுகந்தம் இத் தைலத்தை உபயோகிக்கிறவர்களைச் சுற்றிக்கொண்டே நெடுநேரம் வீசும். மூளைக் கொதிப்பைப் போக்கி, சித்தப்பிரமை, தலைமயக்கம், புத்திமந்தம், நித்திரையில்லாமை முதலியவைகளைப் போக்கும். விலை சீசா 1-க்கு அணு 12. ஒன்று அல்லது இரண்டு சீசாக்கள் வரையில் அனுப்ப வி. பி. செலவு அணு 5 பிரத்தியேகம்.

45. அதி உன்னத வாசனை திரவியங்கள் முதலானவைகளின் விலை விபர ஜாபிதா.

உயர்ந்த கோரோஜனை தோலா 1-க்கு ரூ. 8. உயர்ந்த பச்சைக்கற்பூரம் தோலா 1-க்கு ரூ. 2. உயர்ந்த குங்குமப்பூ தோலா 1-க்கு ரூ. 2. வி. பி. செலவு பிரத்தியேகம்.

உசிதமான அத்தர் தினுகள் :—ரோஜாப்பூ, மல்லிகைப்பூ, ஜாதிப்பூ, மகிழும்பூ, விளாமிச்சம்வேர், மருக்கொழுந்து, தாமும்பூ, மருதனைப்பூ, சுவாக் முதலிய புஷ்பங்களின் முதல்தரமான அத்தர் வகைக்குத் தோலா 1-க்குக் கிரயம் ரூ. 1 — 8 — 0. வி. பி. செலவு பிரத்தியேகம்.

தாம்பூல விஹாரம் :— தாம்பூலம் தரிப்பவர்களுக்கு அதி அவசியமான மனக்களிப்பு உண்டாக்கக்கூடிய வாசனைக் கலவை. விலை டப்பா 1-க்கு அணு 4. வி. பி. செலவு ஒன்று முதல் பன்னிரண்டு டப்பாக்கள் வரையில் அணு 5 பிரத்தியேகம்.

சோடாவாடர் பவுடர் :— இச் சூர்ணத்தில் கொஞ்சம் எடுத்து குளிர்ந்த ஜலத்துடன் கலந்துகொண்டால் அதி உசிதமான சுயமான சோடாவாடர் உண்டாகும். ஒரு சீசாவிலுள்ள பவுடர் சுமார் 8 சீசா சோடாவாடர் செய்யப் போதுமானது. விலை சீசா 1-க்கு அணு 6. வி. பி. செலவு ஒன்று முதல் நாலு சீசாக்கள் வரையில் அணு 5 பிரத்தியேகம்.

லெமனெட் பவுடர் :— இச்சூர்ணத்தில் கொஞ்சம் எடுத்து குளிர்ந்த ஜலத்துடன் கலந்தால் அதி உத்தமமான லெமனெட் தயாராகிவிடும். ஒரு சீசாவிலுள்ள சூர்ணம் சுமார் 8 பெரிய சீசா லெமனெட் செய்யப் போதுமானது. விலை சீசா 1-க்கு அணு 6. வி. பி. செலவு ஒன்று முதல் நாலு சீசாக்கள் வரையில் அணு 5 பிரத்தியேகம்.

பன்னீர் :— இப் பன்னீர் ½ அவுன்ஸ் சீசாவில் விற்கப்படுகிறது. இச்சிறு சீசாவிலுள்ள பன்னீரை 3 பெரிய சீசா வெந்நீருடன் கலந்தால் முதல்தரமான 3 சீசா பன்னீராகும். மேன்மையான பன்னீர். விலை சீசா 1-க்கு அணு 8. வி. பி. செலவு ஒன்று முதல் ஆறு சீசாக்கள் வரையில் அணு 5 பிரத்தியேகம்.

SUBBAROY,

AYURVEDIC PHARMACY,

Sri Venkatesa Perumal Koil Sannathy,

TANJORE.